

Kuolema näyttäytyy Tuonen virtana, pimeyden halki hiljaa kulkevana rajavetenä. Sen keskellä seisoo hahmo, vieras ja väärässä paikassa, kuin varjo, joka ei kuulu ihmisen maailmaan eikä siihen tuttuun maisemaan, jossa näyn kokija vielä hapuilee valoa. Virta ei ole vain myyttinen joki, vaan myös ihmisen sisäinen sähkö, hermoston hiljainen kulku ja elinvoiman väreilevä säie. Kun tuo virta ohenee, kun sen liike alkaa sammua, elämä vetäytyy askel askeleelta kauemmas, ja menehtymisen varjo laskeutuu yhä lähemmäs.

Kuolemaa kuvataan Tuonen virtana: pimeydessä avautuvana rajana, jonka keskellä näkyy hahmo. Se ei kuulu tutulle paikalleen eikä mitenkään siihen ihmisen maailmaan, jossa näyn kokija seisoo. Virta on samalla vertauskuva ihmisen hermoston toimintakyvylle ja sitä kautta elinvoimalle. Kun virta käy vähiin, elämä hiipuu ja menehtymisen uhka lähestyy.

Kuolo kulkee Tuonen virtana, mustan veden vieremänä, pimeyden paksun poikki, rajajoen raukeana. Siinä seisoo outo olento, varjo väärällä sijalla, ei se kuulu kotikunnaan, ei elävän ilman alle, ei ihmisen ilomaille, missä näkijä vielä valoa tavoittelee. Virta ei ole yksin joki, ei vain Tuonen tumma laine, vaan myös voima verisuonissa, hermojen hiljainen humina, elon säie sisimmässä. Kun se käy vähäksi, kun se vienosti vaikenee, silloin elämys etäännyy, henki hiipuu hiljalleen, ja kuolon kalpea varjo laskeutuu lähemmäksi.